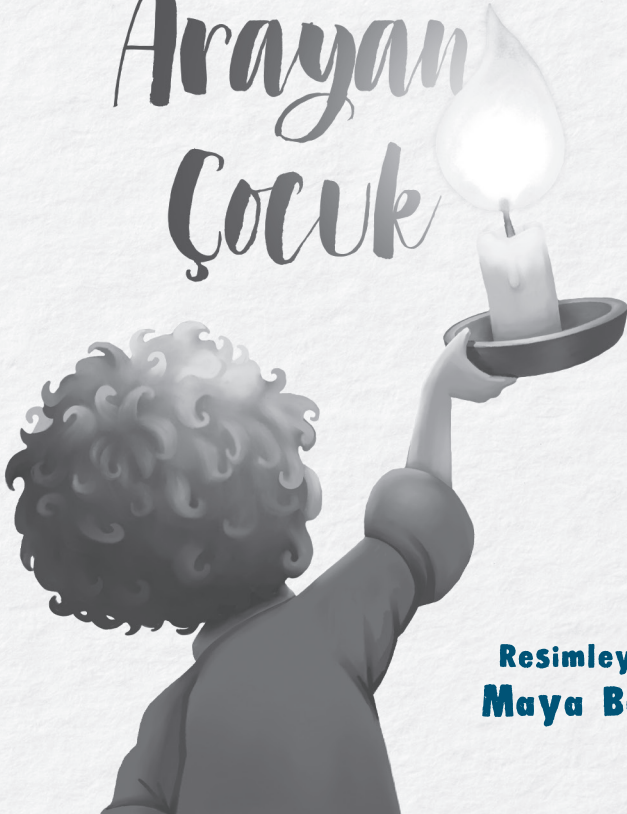

Başak Sayan

*Gölgesini
Arayan
Çocuk*

**Resimleyen:
Maya Bora**

1. Bölüm

Ay gökyüzünde kocaman, parlak bir tepsi gibi görünüyordu. Etrafına sanki kırmızı-pembe bir şerit dolanmıştı. Daha evvel onu hiç böyle gördüğünü hatırlamıyordu Ares. Upuzun kirpiklerin çevrelediği kocaman kahverengi gözlerini kırıştırdı. *Ne kadar güzel görünüyor*, diye düşündü içinden. Uzaklardan duyulan köpek havlamaları dışında hiç ses yoktu etrafta.

Saat dokuza geliyordu. Her zaman bu saatlerde uyumaya başlardı. Birazdan annesi ona iyi geceler öpücüğü vermek için yanına gelecek, yatağına yatıracak, yanağını okşadıktan sonra gidecekti. Sadece bu bile mutlu hissetmesine yeterdi ama son günlerde hiç de iyi hissetmiyordu kendisini. Halbuki uzun zamandır en çok istediğı şey gerçekleşmiş, okula başlamıştı. Odasının penceresinden gıptayla başka çocukları ve ağabeyini izlediğı günler son bulmuştu.

Mutlu olması gerekirdi ama değildi. Çünkü artık okula gitmek istemiyordu. Odasının kapısı hafifçe tıklatıldıktan sonra içeri annesi girdi. Gülümseyerek yanına gelip otururken elinde tuttuğı süt bardağını yatağının kenarına bıraktı.

“Evet, yatma zamanı geldi” dedi neşeyle.

Yüzüne buruk bir ifade yerleşti Ares'in, zoraki gülümsedi annesine. Ardından sütünü bir dikişte içip yatağına yattı. Annesi dikkatle ona baktıktan sonra bal rengi kıvrır kıvrır saçlarını okşadı.

“Neyin var senin böyle?”

“Hiiiiiiç” diye karşılık verdi annesine. Bir türlü gülümsemeyi başaramıyordu.

Gözlerinin içine dikkatle bakan annesi saçlarını okşamaya devam ederken “Bu hayatta asla unutmaman gereken şey neydi?” diye sordu.

“Beni en çok seven sen ve babamsın.”

Annesi gülümsedi.

“Evet, bu yüzden ne yapman gerekiyor?”

“Her ne sorunum olursa size anlatmalıyım.”

“Aynen öyle.”

Bunu kendini bildi bileli söylerdi annesi. Gerçekten de her zaman her şeyini paylaşırdı

annesiyle. Bazen gözüne dev gibi gözüken sorunların aslında dert edilmeyecek kadar önemsiz olduklarını, bazen de hangi sorunu nasıl çözmesi gerektiğini öğrenmişti ondan. Ancak şimdi ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu.

“Sorun okulla mı ilgili?” diye sordu annesi.

Kafasını evet anlamında salladı. Ancak hâlâ ağzını bıçak açmıyordu.

“Biriyle kavga mı ettin yoksa?”

Bu sefer de hayır anlamında salladı kafasını.

“Öğretmenin bir şey için mi kızdı sana?”

Yine kafasını hayır anlamında salladı.

Bir an durup gözlerinin içine bakan annesi yeniden sordu.

“Arkadaşlarınla alakalı o zaman bu durum!”

Sustu. Ne demesi gerektiğini bilmiyordu.

Yine hayır anlamında salladı kafasını.

Annesi yanağını okşarken yumuşak bir ses tonuyla sordu.

“Hâlâ aynı şeyi yapmaya devam mı ediyorsun?”

Ares sustu ve başını önüne eğdi. Daha okula başlamadan okuma yazmayı sökmüş, kodlama yapmaya başlamış, üst sınıfların matematik problemlerini çözer hâle gelmişti ancak okulda hiçbir şey bilmiyor gibi davranıyordu. Annesiyle babası bu duruma hayret ediyor ve nedenini anlayamıyordu. Sebebini Ares de bilmiyordu. Tek bildiği, içinden bir şeyin bunları yapmasını engellediğiydi.

Annesi eğilip yanağını öptükten sonra “Pekâlâ, o hâlde şöyle yapalım; sen şimdi uyu, dinlen. Hazır olduğunda konuşalım, anlaştık mı?” dedi.

Gülümsemeye çalışarak tamam anlamında salladı kafasını. Annesi tam çıkacakken dayanamayıp seslendi.

“Anne!”

Annesi geri dönüp oğluna gülümsedi.

“Efendim kuzum?”

“Anne, bana o çok beğendiğim ayakkabıyı almayacak mısın gerçekten de?”

Annesi derin bir iç çektikten sonra en sakin ses tonuyla cevap verdi.

“Arescim, daha çok küçüksün öyle pahalı marka ayakkabılar giymek için. Baban bile kendisine öyle ayakkabı almıyor. Aynı paraya beş çift ayakkabı alınır. Bazı aileler o parayla tüm ay geçiniyor biliyor musun? Üstelik üç ay sonra giyemeyeceksin bile. Sürekli büyüyorsun.”

Bu konuşmayı kaç defa yaptıklarını bilmiyordu.

“Ama arkadaşlarım giyiyorlar.”

“Evet, giyebilirler ama bu doğru olduğu anlamına gelmez.”

“Bizim paramız mı yok?”

“Sizi güzel büyütecek kadar paramız var. Ama çok paramız olsa bile o ayakkabıyı alman doğru değil.”

Derin bir nefes alıp yorganı üzerine çekti Ares. Ardından arkasını döndü. Annesi yanına gitmeyi düşündüyse de sonra bundan vazgeçip yumuşacık seslendi ona.

“İyi geceler güzel oğlum.”

“İyi geceler” diye karşılık verdi küskün bir ses tonuyla.

Annesi çıkar çıkmaz hemen yorganı üzerine çekip gözlerini kapadı. Aslında her şeyi anlatmak, bu ayakkabıya neden ihtiyacı olduğunu açık açık söylemek istiyordu ama

yapamamıştı işte. Dilinin ucuna kadar gelmiş ama söyleyememişti. *Yoo, anlatamam,* diye geçirdi içinden. Kimseye anlatamazdı. Eğer öğrenirlerse kimbilir neler düşünürlerdi hakkında.

Derin bir nefes aldı. Yorgundu, annesiyle babasını ikna edemeyeceğini kesinlikle anlamıştı. Ne yaparsa yapsın hayalindeki kişi olamayacaktı. Artık düşünmeden bir an evvel uyumak istiyordu.

Aradan ne kadar geçmişti bilmiyordu. Uykusunun en derin yerinde penceresinin önünden gelen sesle irkildi. Hemen doğrulup yatağında oturdu. Ay ışığı bütün odayı doldurmuştu. Gözlerini kırpıştırarak sesin geldiği tarafa baktı. Hiçbir şey göremiyordu. Bütün

dikkatini toplayarak bakmayı sürdürdü. *Belki de yanlış duydum*, diye geçirdi içinden. *Belki de bir ses duyduğumu sandım*. Uykuya dönse iyi olacaktı. Sabah okula gitmesi gerekiyordu.

Tam yatağına yatmak üzereyken incecik bir ses duydu bu sefer. Hızla fırladı yerinden. Yanılmamıştı. Bir ses geliyordu kesinlikle pencerenin önünden. Kalp atışları hızlanmış, nefes alıp verişleri sıklaşmıştı. Avazı çıktığı kadar bağırmak istese de yapamıyordu. Donup kalmıştı. Güzel kahverengi gözlerini kocaman açarak sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Etraftan hiç ses gelmiyordu.

Soluğunu tutmuş ne olduğunu anlamaya çalışırken birden tül perdenin havalandığını fark etti. İçeriye mavimsi renkte yumuşak bir ışık doldurdu. Dehşet içinde kalan Ares

korkuyla kendini yatağa atıp yorganı kafasının üzerine geçirdi. Gözlerini sımsıkı kapayıp hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. Ne sesini çıkarabiliyor ne de kıpırdayabiliyordu.

Dakikalarca bu şekilde bekledikten sonra hiçbir şey olmadığını fark edip sakinleşti. Neler oluyordu böyle? İçindeki korku azalmıştı. Biri ya da bir şey ona zarar vermek istese çoktan verirdi.

Derin bir nefes alarak yavaşça yorganı indirdi, ardından sımsıkı kapadığı gözlerini yavaşça araladı. O mavimsi ışık şimdi tam yatağının karşısındaydı. İçeriye yumuşacık aydınlatıyordu. Ares tüm korkusunun yok olduğunu hissetti. Onun yerini merak almıştı.

Bu da ne böyle, diye geçirdi içinden. Yavaşça doğrulup yatağının içinde bağdaş kurarak oturdu. Mavimsi ışık hareket ediyor, yavaşça